Zaharia şi Elisabeta

Zaharia şi Elisabeta

(Luca 1.5-25, 39-45, 57-80)

Din primele relatări despre Zaharia şi Elisabeta din Luca 1.5 şi următoarele versete putem trage concluzia că ei se potriveau unul cu altul foarte bine. Amândoi erau israeliţi, amândoi aparţineau de seminţia lui Levi şi de generaţia preoţească a lui Aaron. Amândoi erau temători de Dumnezeu. „Amândoi erau drepţi înaintea lui Dumnezeu, umblând fără vină în toate poruncile şi rânduielile Domnului“ (versetul 6). Nu ne putem imagina o bază mai stabilă decât aceasta pentru o viaţă de căsnicie bună. Dar şi asupra acestei căsnicii apăsa o durere: lipsa copiilor. Acest lucru era dureros pentru amândoi şi era motivul multor rugăciuni. Dar Dumnezeu nu a ascultat aceste rugăciuni. Au trecut mulţi ani, ei au îmbătrânit, iar speranţa cu privire la urmaşi a dispărut.

Împăratul David împărţise numărul mare de preoţi în 24 de cete, iar această împărţire avea valabilitate şi în zilele urmaşilor săi (1 Cronici 24). Zaharia făcea parte din a opta ceată, a lui Abia. Diferitele activităţi erau repartizate prin tragere la sorţi. Astfel, Zaharia a primit privilegiul de a arde tămâie în templul Domnului. Poporul stătea afară în rugăciune, aşteptându-l pe Zaharia pentru a primi binecuvântarea conform cuvintelor din Numeri 6. Dar de data aceasta, totul s-a desfăşurat în mod neobişnuit. Zaharia a văzut la dreapta altarului tămâierii un înger, şi s-a tulburat.

Îngerul i-a vorbit: „Nu te teme Zaharia, pentru că cererea ta a fost ascultată şi soţia ta, Elisabeta, îţi va naşte un fiu şi îi vei pune numele Ioan“ (versetul 13). Îngerul a numit atât numele lui, cât şi al soţiei sale. Zaharia înseamnă: Dumnezeu Îşi aduce aminte, iar Elisabeta: Dumnezeul jurământului. Dar Zaharia nu făcea onoare numelui său. Deşi ştia că îi vorbea un înger al Domnului, deci erau cuvintele lui Dumnezeu, vestea era prea frumoasă pentru el, ca să fie adevărată. El a cerut un semn. Aceasta a fost necredinţă. Semnul cerut a fost în acelaşi timp o pedeapsă: el a rămas mut până la împlinirea promisiunii lui Dumnezeu.

Ce lucruri minunate se spuseseră despre fiul lor! Ei înşişi vor avea parte de bucurie, iar mulţi alţii se vor bucura de naşterea sa! El va fi mare înaintea Domnului şi îi va întoarce pe mulţi din poporul abătut la Domnul Dumnezeul lor. Nu ar trebui să fie aceasta dorinţa tuturor părinţilor credincioşi? Din nefericire, mulţi se gândesc numai la propria lor bucurie şi îi cresc pe copiii lor cu acest scop, fiind adeseori dezamăgiţi în această acţiune. Numele Ioan înseamnă: Domnul este îndurător. Prin venirea lui Ioan, Dumnezeu a arătat îndurare nu numai faţă de Zaharia şi Elisabeta, ascultându-le rugăciunile, ci a arătat îndurare faţă de întregul popor, chemându-i la pocăinţă prin predica lui Ioan.

Când s-au împlinit zilele slujbei sale, Zaharia s-a întors acasă. El a fost nevoit să-i comunice în scris soţiei sale ceea ce văzuse şi auzise. Când a văzut că Dumnezeu Îşi împlinea promisiunea şi a rămas însărcinată, Elisabeta s-a retras în singurătate pentru cinci luni, probabil pentru a se bucura în linişte de lucrarea şi harul lui Dumnezeu faţă de ea, dar şi pentru a scăpa de multe întrebări: îi venea greu să povestească tuturor ceea ce se întâmplase cu Zaharia în templu. Trebuiau să aştepte ca faptele să vorbească. Între timp, ea a mulţumit Domnului pentru harul care îl arătase faţă de ea. Relatarea despre Zaharia şi Elisabeta este întreruptă de relatarea arătării lui Gabriel Mariei şi de vizita ei la Elisabeta. Despre aceasta vom vorbi mai mult în următorul capitol.

La timpul stabilit, fiul s-a născut. În ziua a opta a avut loc circumcizia şi urmau să-i dea copilului un nume. Toţi doreau ca băiatul să primească la circumcizie numele Zaharia. Dar când l-au chemat pe tatăl, el a scris pe o tăbliţă de scris: Ioan este numele lui. Apoi a putut din nou să vorbească! Primele cuvinte pe care le-a rostit au fost o cântare de laudă la adresa lui Dumnezeu. Umplut de Duhul Sfânt, el a profeţit în cântarea sa de laudă. El nu a vorbit în primul rând despre fiul său, ci despre Fiul Mariei, despre a cărui venire ştia: „Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentru că a cercetat şi a făcut răscumpărare pentru poporul Său; şi ne-a ridicat un corn de mântuire în casa lui David, slujitorul Său, după cum a vorbit prin gura sfinţilor Săi profeţi care au fost de la început: Mântuire de vrăjmaşii noştri şi din mâna tuturor celor care ne urăsc, ca să împlinească îndurare cu părinţii noştri şi să-Şi aducă aminte de legământul Său cel sfânt, de jurământul pe care i l-a jurat lui Avraam, tatăl nostru, ca, salvaţi din mâna vrăjmaşilor noştri, să ne dea să-i slujim fără teamă, în sfinţenie şi dreptate înaintea Lui, în toate zilele noastre“ (versetele 68-75).

Aceste cuvinte nu se puteau referi la Ioan, care nu aparţinea de casa lui David. Profeţii vorbiseră despre Isus Hristos, Mesia. În El, Dumnezeu ridicase un corn de mântuire (în Scriptură, cornul este un semn al puterii; a se vedea şi Zaharia 1.18-21; Psalm 75.5-6; Psalm 132.17). Această mântuire se referea în primul rând la poporul iudeu, se întindea însă şi asupra tuturor celor care cred acum în El. Prin Hristos putem să-i slujim acum Dumnezeului viu şi adevărat.

Apoi Zaharia a profeţit despre fiul său. Acesta va fi un profet al Ce-lui Preaînalt şi va pregăti calea pentru Cel care este numit aici „răsăritul din înălţime“, Mesia cel promis. Pentru a putea primi această bincuvântare, poporul trebuia să fie condus la pocăinţă, pentru a putea primi iertarea păcatelor lui. Lucrarea lui Ioan va fi să cheme poporul la pocăinţă.

Ca tânăr, Ioan s-a retras în pustiu şi s-a hrănit cu lăcuste şi miere sălbatică. La vârsta de treizeci de ani a păşit în public ca profet şi a botezat mulţi care au venit la el cu recunoaşterea păcatelor lor. El arăta foarte clar că nu el este Mesia, ci numai cel care pregăteşte calea Acestuia, glasul celui ce strigă în pustiu.

Când mari grupuri de oameni din împrejurimile mai îndepărtate au venit la Iordan, pentru a fi botezate, printre ei erau şi mulţi farisei şi saduchei, care doreau să fie botezaţi. Dar Ioan i-a mustrat în public din cauza comportamentului lor rău şi făţarnic, folosind chiar cuvântul „pui de năpârci“ pentru ei. Ei trebuiau mai întâi să aducă roade vrednice de pocăinţă. Ei îl urau, dar nu au îndrăznit să i se împotrivească, deoarece poporul îl respecta foarte mult.

Ioan a mustrat şi pe domnitorul Irod, pentru că acesta trăia împre-ună cu soţia fratelui său Filip: „Nu-ţi este permis s-o ai.“ Irodiada s-a mâniat din această cauză şi l-a convins pe Irod să-l arunce pe Ioan în închisoare. Dar nu s-a mulţumit numai cu atât, ci ea gândea la alte mijloace de răzbunare. Ocazia ei a venit când Irod sărbătorea cu mulţi oaspeţi ziua lui de naştere. Fiica ei a dansat cu această ocazie şi i-a încântat pe toţi cu arta dansului ei. Irod, în beţia sărbătorii, a jurat să-i dea tot ce dorea. Irodiada a folosit greşit acest jurământ, determinând-o pe fiica ei să

ceară capul lui Ioan.

Prin aceasta, Irod a ajuns într-un conflict de conştiinţă, dar a decis să cedeze. El a poruncit ca Ioan să fie decapitat în închisoare, iar ca-pul său să fie adus pe o tavă fetei, care l-a dat mamei ei (Matei 14.1-12). Aceasta a fost una dintre cele mai rele familii, cu care facem cunoştinţă în Biblie.

Cineva l-a numit odată pe Ioan o figură tragică. Dar el nu a fost o astfel de figură. El a murit ca martir din cauza slujbei sale profetice. O figură tragică a fost Irod! Acaparat de plăcerile sale, legat prin promisiuni false, Irod a devenit un ucigaş.

Domnul Isus Însuşi a vorbit despre Ioan ca fiind cel mai mare dintre profeţi (Matei 11.7-11). El a mărturisit despre Ioan: „Acela era lumina care arde şi luminează, şi voi aţi dorit să vă veseliţi pentru un timp în lumina lui“ (Ioan 5.35). Această lampă a fost stinsă.

În Hristos Însuşi a apărut Lumina lumii. Dar oamenii de atunci L-au lepădat, pentru că iubeau mai mult întunericul decât lumina. Cine se leapădă de El acum, rămâne în întuneric, oricât de „luminat“ se consideră a fi. El va bâjbâi împiedicându-se, până ce va fi surprins de marele întuneric în ziua judecăţii.

Zaharia şi Elisabeta n-au mai aflat despre lucrarea fiului lor datorită vârstei înaintate, şi nici despre venirea lui Mesia, despre care profeţi-se Zaharia. La fel ca mulţi alţii înaintea lor, ei au adormit în nădejdea împlinirii promisiunilor lui Dumnezeu.

De curând, o văduvă credincioasă foarte înaintată în vârstă ne-a spus: „Doresc mult să merg în întâmpinarea Domnului şi să-L văd, dar las atât de mult în urma mea.“ Se referea la copiii şi nepoţii ei, pentru care se ruga zilnic. Această lucrare rămâne pentru toţi părinţii, chiar şi atunci când copiii au părăsit de mult timp casa părintească.

clickbible.org